

Sygnatura akt IV Ka 513/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Elżbieta Marcinkowska SO Waldemar Majka
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013 roku

sprawy **W. B.**

oskarżonego z art. 271 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 21 marca 2013 roku, sygnatura akt II K 6/09

zmienia zaskarżony wyrok w punktach I c) i II jego dyspozycji w ten sposób, że oskarżonego W. B. uniewinnia od popełnienia przypisanego mu czynu i stwierdza, iż koszty procesu za obie instancje w tym zakresie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 513/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył W. B. o to, że:

w dniu 04 listopada 2007 r. w G. gm. S. woj. (...), jako przedstawiciel firmy (...) sklep firmowy w W. ul. (...), będąc uprawnionym do sporządzenia dokumentu pświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, że na protokole odbioru końcowego i uruchomienia kotłowni w P. w G. zakreślił informację, iż przewód kominowy posiada ważny odbiór kominiarski, podczas gdy takiego odbioru w rzeczywistości nie było, po czym w miejscu wykonawcy przystawił pieczętkę firmową i podpisał się

to jest o czyn z art. 271§1 kk.

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 21 marca 2013 roku sygn. akt II K 6/09:

I. w ramach zarzucanego czynu na podstawie art. 66§ 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego W. B. o czyn polegający na tym, że w dniu 4 listopada 2007 roku w G. woj. (...) jako uprawniony przedstawiciel firmy (...) sklep firmowy w W. do sporządzenia dokumentu w postaci protokołu odbioru końcowego i uruchomienia kotłowni w G., poświadczył w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne poprzez stwierdzenie w informacjach dotyczących wykonanej modernizacji, że przewód kominowy posiada ważny odbiór kominarski, którego to odbioru w rzeczywistości nie było, przy czym dokument ten stanowił dokument wewnętrzny firmy, świadczący o zamknięciu umowy pomiędzy inwestorem a wykonawcą i był jedynie podstawą do wystawienia faktury powykonawczej, to jest o czyn z art. 271§2 kk -

warunkowo umorzył na okres roku,

II. na podstawie art. 627 kpk obciążył oskarżonego kosztami postępowania w sprawie w kwocie 200 złotych i wymierzył mu opłatę sądową w kwocie 100 złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony i wniósł apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący powołując się na przepis art. 427§1 kpk oraz art. 438 pkt 1 i 3 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 271§1 kk poprzez błędne zastosowanie kwalifikacji prawnej czynu, polegającej na przyjęciu, iż oskarżony sporządził dokument w postaci protokołu odbioru końcowego i uruchomienia kotłowni w G., podczas gdy analiza treści rzeczowego dokumentu wskazuje, iż oskarżony nie był uprawniony do sporządzenia tegoż dokumentu, konsekwencją czego jest brak w zachowaniu oskarżonego znamion w/w przestępstwa,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony W. B. dopuścił się czynu z art. 271§2 kk, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony jako przedstawiciel firmy (...) sklep (...) nie jest „inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu” w rozumieniu w/w przepisu.

Mając powyższe zarzuty na uwadze obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego _ W. B. – od zarzucanego mu czynu, ewentualnie na podstawie art. 17§1 pkt 3 kpk o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i w konsekwencji skutkuje zmianą wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu.

Poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne (nie zakwestionowane apelacją na niekorzyść oskarżonego) zostały przezeń błędnie ocenione jako uzasadniające przypisane oskarżonemu wypełnienia znamion występku z art. 271 § 2kk. Wynika to z dwóch powodów, mianowicie ani oskarżony nie może być podmiotem tego typu przestępstwa ani sporządzony protokół nie posiada cech karalnego poświadczenia nieprawdy.

Wskazany przepis kryminalizuje poświadczenie nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w autentycznym dokumencie wystawionym przez osobę składającą poświadczenie, która to czynność leży w zakresie uprawnień przysługujących sprawcy czynu, którym jest funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu. Ponad wszelką wątpliwość oskarżony nie miał statusu funkcjonariusza publicznego, gdyż w dacie czynu był jedynie przedstawicielem firmy (...) Sklep (...) w W.. Należało zatem rozważyć, czy jako przedstawicielowi firmy przysługiwało mu „uprawnienie innej osoby”, o jakiej mowa w art. 271 kk do wystawiania dokumentów, które jest uzupełnieniem kompetencji funkcjonariusza publicznego, tj. czy jest takim podmiotem, który na mocy ściśle określonej, szczególnej delegacji wynikającej z przepisów prawa, wystawia na rzecz innej osoby dokument odnośnie okoliczności mających znaczenie prawne. Odpowiedź musi być negatywna. Sam dokument protokołu odbioru końcowego i uruchomienia kotłowni nie stanowi bowiem realizacji wynikającego z konkretnych

przepisów uprawnienia oskarżonego do wystawienia dokumentów, które odnoszą skutki także w sferze publicznej. W kompetencji oskarżonego leżało jedynie poświadczenie faktu wykonania przez reprezentowaną przezeń firmę prywatną zamówienia zakupu i zamontowania kotłów grzewczych na rzecz zamawiającego, zaś kwestia posiadania przez zamawiającego ważnego odbioru kominiarskiego pozostaje tu bez znaczenia dla realizacji tej umowy. Nie bez przyczyny do znamion ustawowych występku poświadczenia nieprawdy należy „wystawienie” dokumentu, a nie jedynie jego „sporządzenie”, jak to ujęto w sentencji wyroku. Przedmiotowy protokół odbioru końcowego nie odnosi żadnych skutków w sferze publicznej, nie zawiera w swojej treści poświadczenia, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości.

W omawianej kwestii nie można mieć żadnych wątpliwości, skoro w opisie czynu przypisanego Sąd I instancji ustalając cechy normatywne przedmiotowego protokołu przyjął wprost cyt.” dokument ten stanowił dokument wewnętrzny firmy, świadczący o zamknięciu umowy pomiędzy inwestorem a wykonawcą i był jedynie podstawą do wystawienia faktury powykonawczej”. Taki opis czynu wyklucza przecież niezbędną cechę dokumentu z art. 271 kk w postaci cechy zaufania publicznego.

Z przytoczonych względów przypisany oskarżonemu czyn nie wypełnia znamion ustawowych występku stypizowanego w art. 271 § 1 i 2 kk, co obliguje Sąd Odwoławczy do wydania orzeczenia reformatoryjnego przez uniewinnienie oskarżonego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk, stwierdzając poniesienie ich przez Skarb Państwa.